

Der er ingen forældelsesfrist for sandheden.

Schiller Institut-konference for 11. september i New York

Jeffrey Steinberg, EIR's efterretningsredaktør, havde følgende indlæg på Schiller Instituttets konference for at mindes ofrene for terrorangrebet, den 11. september 2001:

Jeg mener, at det virkelig er vigtigt at holde fast ved ånden i den **tale, Helga netop har holdt**, for mange af jer har holdt til mange, mange møder, hvor det generelle emne ikke var en samling eller opsummering af gode nyheder. Jeg synes, at alle her i lokalet bør lægge ud med at applaudere jer selv, for de sejre, vi har opnået omkring frigivelsen af de 28 sider, den nu vedtagne JASTA-lov, enstemmigt i begge Kongressens huse, og den kendsgerning, at begge politiske partier ikke kunne komme uden om at sætte genindførelsen af Glass-Steagall på deres partipolitiske platforme, er en hyldest til det vedholdende og ihærdige arbejde, som I alle har været en del af. Så jeg finder det meget passende at applaudere os selv og jer selv for at udføre den form for mirakler, som kun mennesker er i stand til. [applaus] For disse præstationer er i sandhed mirakuløse, men det er den form for mirakler, der kommer som resultat af at tro på, at sandheden tæller, at der ikke er nogen forældelsesfrist for sandheden, og at vi virkelig bor i en demokratisk republik, hvor befolkningens stemme betyder noget.

Jeg kan, ud fra et meget detaljeret førstehåndskendskab, som jeg ikke tilnærmelsesvis har tid til at gennemgå i dag, fortælle jer, at grunden til, at de 28 sider blev frigivet den 15. juli, er, at vi kollektivt, med mange, mange andre, med familierne til ofrene for 11. september, med ledende

kongresmedlemmer, kunne blive ved med at presse på og tvinge det til at ske.

Præsident Obama har *ingen som helst planer* om at frigive de 28 sider. Men underdønningen af krav om at kende sandheden om dette spørgsmål nåede et punkt, 15 år efter begivenheden, hvor hans nærmeste medarbejdere måtte gå til ham og sige, »disse 28 sider vil, med næb eller med klør, blive offentliggjort«. Det blev ganske klart den 6. juli, hvor kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch påkaldte Gravel-præcedensen, præcedens med Pentagon-papirerne, og sagde: Det er vores forfatningsmæssige pligt at informere det amerikanske folk om afgørende spørgsmål om den nationale sikkerhed, hvor hemmeligholdelse ikke har noget at gøre. I samme øjeblik, det blev klart, at de var parat til at gå så vidt, gik folk fra Det Hvide Hus til præsidenten og sagde, »dit valg er enkelt. Du bliver enten skurken i denne historie, eller også kan vi forsøge at spinne det, så du bliver helten«, selv om han ikke havde nogen planer om at frigive dem. Han fik at vide, »det vil ske under alle omstændigheder, hvad enten det gøres af den næste præsident, eller Kongressen tager det på sig at offentliggøre det; så du kan lige så godt få lidt kredit for det. Og for resten, så gør vi det netop, som Huset og Senatet pakker sammen og tager på ferie i to måneder, og netop, som de to konventer til nominering af præsidentkandidater står for at finde sted, og al ilten vil blive suget ud af medierne i den næste måneds tid; så vi kan måske ligesom snige os igennem, og folk vil glemme det, og vi vil slippe godt fra at frigive det med mindst muligt bagslag.«

Det er tydeligt, at fremmødet her i dag, og andre begivenheder, der finder sted i denne weekend, gør det klart, at dette ikke bliver tilfældet; det vil ikke ske.

Og så, som Helga sagde, så må vi bygge videre på de sejre, vi har etableret. Jeg kan fortælle jer, at uroen i Washington er enorm. Det plejede at være sådan, at lederskab i Kongressen, lederskab i andre institutioner i Washington, bestemtes af,

hvem man kender, og hvor godt man »går med på det, for at være med i klubben af de rigtige«. Og dette koncept er *dødt*.

Den kendsgerning, at folk er blevet ekskluderet af det gode selskab – Walter Jones har ingen udnævnelser til komiteer! Han burde efter al retfærdighed have været formand for en stor, i det mindste underkomite i House Armed Services Committee; han blev sparket ud af House Financial Services Committee, fordi han introducerede Glass-Steagall.

Men folk ved, at der er et nyt, fremvoksende lederskab.

Det er åbenlyst, at dette præsidentvalg gør det klart, at personlighed ikke er et kriterie for lederskab [latter], men at vi nu i USA kan gå over til et punkt, hvor vi her i USA kan vinde på basis af ideer og principper.

Så vi har fået disse sejre med de 28 sider, med 11. september, og med vedtagelsen af JASTA-loven. Præsident Obama har nu sommerens værste weekend, og det siger en hel del i betragtning af, hvad han netop har været igennem i Asien, især takket være præsident Duterte fra Filippinerne. Han står nu i et dilemma: Vil han nedlægge veto mod JASTA-loven? Og demokrater siger til ham: Hvis du gør det, så vil du alene få skylden for, at Donald Trump bliver valgt til USA's præsident, fordi folk vil hade Demokraterne pga. dine handlinger.

Så vi befinder os i en meget interessant tid, og jeg tror, igen, at vi må tage det store billede i betragtning. Hele den bevægelse, der kommer ud af topmøderne, som netop er sluttet i Asien, og i øvrigt vil den samme proces komme her til vores egne græsgange, fra og med tirsdag, her i Manhattan, med åbningen af FN's Generalforsamling: De diskussioner, der fandt sted i Vladivostok, i Hangzhou, vil nu finde sted på Manhattans East Side, og verdensledere, udenrigsministre vil være her, mens det står på, og vi må holde deres fødder i ilden, for at disse ideer virkelig bliver virkeliggjort og gennemført.

Vores anden, mindre opgave, for øvrigt, er, at USA fuldt ud må bringes på linje med dette nye paradigme. Og det første skridt er at sikre, at Kongressen handler for at genindføre Glass-Steagall. Vi er nu, som Helga sagde, ved et punkt, hvor Deutsche Bank synger på sidste vers, og der er faktisk et væddeløb mellem Deutsche Bank og Dope, Inc.'s førende bank, HSBC, om, hvem, der først bukker under. Så vi befinder os på randen af en krise, der er langt større end i 2008, større end Lehman Brothers, for Deutsche Bank har den største eksponering til derivater i nogen bank i verden, og alle de store New York-banker er modpart i disse derivattransaktioner; de står til at nedsmelte.

Det første skridt er Glass-Steagall. Glass-Steagall løser et stykke af problemet. Den tager grundlæggende set affaldet bort, skraldemændene får travlt i mange måneder på Wall Street! Men det vil bare betyde, at vi er nået frem til det punkt, hvor vi genopbygger, og det betyder, at det andet element af det, hr. LaRouche har krævet under hele sin politiske karriere, og har sagt meget skarpt i løbet af de seneste år: genindfør Glass-Steagall, genetabler funktionsdygtige kommercielle banker. Gå tilbage til en lang, stolt tradition, hvor Kongressen plejede at have to budgetter. Den plejede at have et budget for løbende driftsudgifter, og et budget, der var orienteret mod investering, et anlægsbudget. Hvis tiderne var hårde, kunne man altid stramme livremmen ind med 20 eller 30 % af driftsbudgettet; men man skar *aldrig* ned på anlægsbudgettet, fordi det er fremtiden. Det er de næste generationer: Det er infrastruktur, det er investering i videnskab og teknologi, og det er investering i uddannelse og alle disse ting.

Vi må tilbage til disse kerneprincipper. Og jeg mener, at momentum i denne weekend, og hvad der kommer ud af det, er af en sådan styrke, at vi virkelig kan vinde denne kamp i USA. Vi kan ikke løse problemet globalt, fuldt ud, før vi har vundet USA tilbage for disse kerneprincipper, og med baggrund i det,

vi har opnået i denne seneste periode, gennem mange, mange års akkumuleret arbejde, så befinder vi os på tærsklen til en sådan form for sejr, og jeg mener, at mindehøjtideligheden i denne weekend, et levende mindesmærke for dem, der mistede livet den 11. september, samt den seneste rapport fra *Newsweek*, indikerer, at der nu er *400.000 mennesker*, blandt de første, der responderede og andre, der overlevede 11. september, men som lider af invaliderende sygdomme, fordi de var helte i dagene og ugerne og månederne, der fulgte.

Så vi har meget arbejde at gøre, men jeg mener, at vi må bære optimismens og tillidens fakkelt fremad, og der er ingen tvivl om, at der venter os mange flere mirakler at udføre.

Tak. [applaus]